

SMOLENICKÝ POSOL

Ročník 6
Číslo 2
September
2006

Časopis farnosti Smolenice

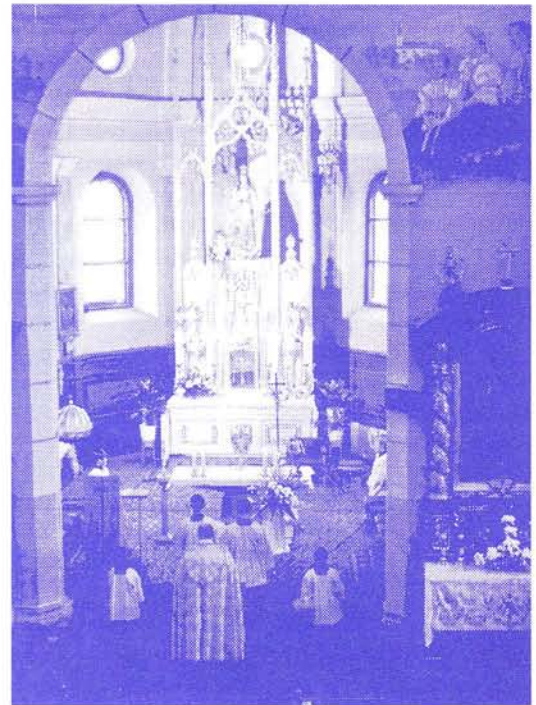
Keď sa povie „hody“

Čo toto slovo v nás vyvolá? Aké myšlienky, spomienky? Kolotoče, zábava, rodina spolu pri slávnostnom obede, návštevy... Čiže niečo nie každodenné, niečo, čo od nás vyžaduje nájsť si čas. Opustiť rutinu, naháňanie pri nedokončenej stavbe, prácu v záhrade, „nutné“ veci, ktoré nás naháňajú... Nájsť si čas. Ale na čo? Na kolotoče? Čo je vlastne podstatou hodov?

JE to oslava Boha, ktorý je k nám blízko v kostole, Božom dome, ktorý je umiestnený medzi našimi domami či bytmi. A tento Boží dom má aj svojho nebeského patróna, ktorý nám pripomína Božiu lásku k ľuďom. A tak pri oslave tohto nebeského patróna je priestor na Božiu oslavu. Čiže na hody. Boh je ten, ktorý aj pri svojej oslave neočakáva naše dary, ale chce, aby sme sa my tešili z jeho darov. Či už z tých prirodzených, môžeme povedať ľudských, ako je život, rodina, priatelia, zdravie, pekné počasie, dobrá nálada... či už z tých, ktoré sú zvláštnym Božím darom pre tých, čo v neho veria, ako je Eucharistia – Boh prítomný medzi nami pod spôsobmi chleba a vína – či Božie odpustenie cez rozhrášenie kňaza...

JE normálne, že z tých ľudských sa tešíme všetci, aj tí, ktorí v Boha neveria. Ale pre tých, ktorí o sebe hovoria, že sú veriaci, by mala byť na prvom mieste vďačnosť voči Bohu, ako darcovi toho všetkého. A táto vďačnosť by mala byť vidieť aj v prijímaní Božích darov, zvlášť Eucharistie a odpustenia hriechov. A tiež v jeho oslave, ktorou je každá svätá omša.

AKO sme prežili, či prežijeme hody? Čo ich prežívanie hovorí o našej viere? (pb)

Kostol Narodenia Panny Márie v Smoleniciach je našim farským kostolom, ktorého titul (hody) slávime.

Foto: Ivana Janáčková

Z HISTÓRIE FARSKÉHO KOSTOLA

NARODENIA PANNY MÁRIE

IVANA JANÁČKOVÁ

Na zadnom vchode do smolenického kostola čítame nápis: AD MAIOREM DEI GLORIAM ET NATIVITATIS BEATAE M V HONOREM. ANŇ D 1644 (Na väčšiu Božiu slávu a ku cti narodenia blahoslavenej M(árie) P(anny), roku Pána 1644).

Tento dátum bol vždy považovaný za rok postavenia kostola, avšak pri poslednej obnove fasády boli nájdené zvyšky gotických okien. Kostol je teda starší, ako sa vždy tvrdilo. Podľa pamiatkového výskumu tu najskôr stál gotický kostol. Neskôr loď kostola zbúrali a kostol viackrát prebudovali. Najväčšia prestavba sa udiala v rokoch 1642 – 1644, na čo poukazuje aj spomínaný rok na vchode. Vtedy získal svoju dnešnú podobu. Z najstaršieho kostola sa nám dodnes zachovalo iba

presbytérium (priestor, kde stojí kňaz pri svätej omši) a časť sakristie. Financovateľmi tejto veľkej prestavby, ktorá trvala dva roky, bol vlastník smolenického panstva gróf Gabriel Erdődy (1615-1650) so svojou manželkou Máriou Pálfiovou (+ 1648), ktorí obývali smolenický hrad. Preto sú na zadnom vchode umiestnené rodové erby Erdődyovcov a Pálfiovcov. Gabriel bol kráľovským radcom, mal titul osvieteného komorníka. Zomrel ako 35-ročný na smolenickom hrade a je pochovaný so svojou prvou manželkou Máriou v krypte kostola. Hoci prestavbu v roku 1644 dokončili, vo vnútri nebol zariadený, preto bol posvätený čanádskym biskupom Erdődym až o tri roky neskôr.

(pokračovanie na 3. strane)

EDITORIÁL

Leto-dovolenka-slnko-voda-hory-priateliasmiech. Odpočímuli sme si všetci? Odpočínúť a dovolenkovať neznamená len nechodiť do práce a namiesto toho pracovať doma. Myslim si, že dovolenka je aj časom zastavenia, utuženia rodinných vzťahov a nájdania si času aj na priateľov. Je to možnosť stráviť pekné, často nezabudnuteľné chvíle s tými, na ktorých nám najviac záleží. Možno viacerí z nás zažili východ slnka pri mori alebo na horách a akosi spontánne si pomysleli na Boha a ďakovali mu za nový deň. Možno sme stretli ľudí, ktorí nám na dovolenke pomohli, keď nastal nejaký problém a večer sme Bohu mali možnosť za nich poďakovať. Leto-dovolenka-slnko-voda-hory-priateliasmiech nie sú sezónnymi darmi od Pána. Na celý rok pre nás niečo prichystal. Skúsme sa pozrieť na svet Božími očami a uvidíme ich.

Dnešné číslo Smolenického posla je o čosi bohatšie a to spôsobili práve vaše príspevky. Vďaka za ne a tešíme sa, že sa stáva skutočne našim časopisom.

(mš,iš)

BUĎ FIT!

Predstav si, že si zaumienš stať sa najlepším pilotom formule 1, akým len môžeš byť. Jedného krásneho dňa nájdeš v schránke list od Schumachera, ktorý ti ponúkne možnosť prísť kedykoľvek k nemu domov a on ťa uvedie do sveta rýchlych kolies. Počul o tvojej túžbe a chce ti pomôcť ako len bude môcť.

Lenže: Ty si môžeš sadnúť a odpísať Šumimu odpoveď, že síce ďakuješ za ponuku, ale poradiš si s tým sám. Ak by teda mal nejaké trénerské rady alebo inštruktážne video, rád si ho pozrieš. Ale nemáš čas chodiť každý deň k nemu a trénovať... Môžeš mu napísať aj takýto list, no pochybujem, že by to niekto urobil. Pravdepodobne by si sa presťahoval čo najbližšie k nemu a dupkal pred jeho domom už hodinu pred začatím tréningu, len aby si nezmeškal ani minútu! Bola by to šanca učiť sa od majstra a určite by si si nenechal ani za nič takúto príležitosť ujsť! Jeho starosť by bola, aby ťa urobil pretekárom. Bola by to len jeho zásluha, že ťa niekam dotiahol. Tvojou úlohou by bolo len chcieť prísť na tréning...

A tak je to pri všetkom. Ak chceš trénovať svoju zbožnosť, je tvojou povinnosťou ukázať sa v duchovnej telocvični aj každý deň. Je treba sa naučiť disciplíne chodiť na tréningy dokonca aj vtedy, keď sa ti nechce a formovať si svoje duchovné svaly. Počas tohto procesu prípravy Boh použije tvoju oddanosť týmto duchovným cvičeniam, aby ťa obrátil z duchovne vlažného na zbožného kresťana. Tvojou úlohou je nepoľaviť v tréningu. Nie, že budeš zápasit sám s nejakým hriechom, lebo ak ochabneš, hriechy sa na teba doslova navešajú!

Ale ak sa pomodlíš svoju obľúbenú modlitbu alebo si prečítaš stať z Písma, to akoby si v posilňovni dvíhal činky. Preto sa cvič v nábožnosti každý deň. A ak chceš ako dobrý veriaci viesť zbožný život, potrebuješ pravidelne navštevovať tú najlepšiu duchovnú telocvičňu, ktorou je chrám tvojho najskúsenejšieho trénera Ježiša Krista-kostol. Nájdeš ho v našej obci na Cintorínskej 4.

(jj)

„Ozaj...čo je kostol?“

Na otázku, čo je kostol, vie odpovedať pravdepodobne každý. Pre niekoho je to historická budova, zaujímavá architektonická stavba, tradičné miesto, kde sa stretávajú veriaci, pre iného dom Boží, dom modlitieb, miesto pokoja.

V minulosti patril kostol medzi najdôležitejšie budovy v dedine. Ťažko povedať, či je tomu tak i dnes. Čo znamená kostol pre ľudí dnes sme sa spýtali smolenických farníkov práve v čase, keď smolenický kostol oslavuje svoje výročie posviacky.

Ako vyplýva z ankety, pre mnohých, najmä tých skôr narodených, ale patrí sem i stredná generácia, je kostol miestom:

- *kde si oddýchnu, načerpajú nových síl,*
- *získajú tu pokoj v duši,*
- *riešia tu svoje problémy, starosti,*
- *prosia o pomoc, silu,*
- *ďakujú za úspechy a radosti.*

Mladí ľudia majú na kostol takýto názor:

- *aspoň raz za týždeň je povinnosťou kresťana – katolíka tam ísť,*
- *niekedy je to v kostole veľmi obyčajné, vlastne sa stále opakuje to isté, len evanjelium a kázne sa menia,*
- *dom Boží, kde sa schádzajú veriaci, aby sa posilnili do každodenného života,*
- *spievam v zbore a je tam aj zábava.*

A naši najmenší majú takéto názory:

- *je to dom modlitby, kde chodím rád miništrovať*
- *dejú sa tu celkom dobré veci, keď sa číta evanjelium, ale len keď je krátke*
- *náš kostol je krajší ako iné*
- *mám rád Pána Ježiša a preto chodím do kostola, som miništrant*

A tu je pár odpovedí na povzbudenie...

„Pre mňa je to pokoj duše, odohráva sa tam radosť (svadba, krst, birmovka), ale i smútok a bolesť. Všetko, čo k životu patrí. Pre mňa je to útočisko v ťažkých chvíľach.“

(59 ročná matka troch detí)

„Kostol je dom Boží, kde sa schádzajú veriaci, aby získali posilu v každodenných starostiach. A preto tam chodím aj ja.“

(Lucia, 16 rokov)

„V kostole si môžem odpočínúť a niekedy je tam aj sranda.“

(dievča, 11 rokov)

„Kostol je dom Boží a ďakujem Pánu Bohu, že ma rodičia prijali a a v našom kostole dali pokrstiť, tu som bola aj na I. sv. prijímaní a birmovke. Tu riešim všetky životné problémy a radosti, každý deň tu Bohu ďakujem.“

(78 ročná žena)

„Kostol ako dom Boží je miesto každého kresťana.“

(Peter, 21 rokov)

„Je to miesto, kde sa môžem sŕsiť a Bohu ako svojmu Otcovi odovzdať všetko, čo ma trápi, z čoho mám radosť, po čom túžim, odovzdať mu seba a svoj život, stretnúť sa so živým Ježišom v Eucharistii a načerpať posilu do každodenných dní.“

(37 ročná žena)

A čo Vy milí farníci, zamysleli ste sa, čo pre vás znamená kostol? Patrí aj Vám a každý deň ste tam srdečne pozvaní a vitaní...

(mg, dj)

Z HISTÓRIE FARSKÉHO KOSTOLA

NARODENIA PANNY MÁRIE

IVANA JANÁČKOVÁ

V kostole sa v súčasnosti nachádza sedem oltárov, ktoré sú rôzneho veku i umeleckého slohu. Staršie boli postupne odstraňované a vymieňané za novšie. Najstarším oltárom je oltár Ukrižovania zo 17. storočia oproti vstupu do kostola, jeho vyhotovenie financovala rodina Počuchová, ktorú cisár Ferdinand II. povýšil v roku 1633 do zemianskeho stavu. Počuchovci sa stali príslušníkmi nižšej uhorskej šľachty, dostali taktiež vlastný erb. Hoci nevlastnili veľké majetky, boli veľkodušní. Okrem tohto oltára dali postaviť aj kaplnku Panny Márie Karmelskej vo vinohradoch nad Neštichom.

Kostol Narodenia Panny Márie v Smoleniciach

Foto: Ivana Janáčková

Z druhej polovice 17. storočia pochádzal hlavný oltár, ktorý odstránili v polovici 19. storočia a nahradili dnešným. Z pôvodného oltára sa zachovala iba socha Panny Márie s Ježiškom vyobrazená ako Patrónka Uhorska. Zo 17. storočia sú i bočné oltáre tmavozeleno-zlatej farby, vľavo oltár Usnutia Panny Márie, vpravo Svätej Rodiny a kazateľnica s reliéfmi štyroch evanjelistov a Krista, vo vrchole so sochou svätého Michala archanjela.

V roku 1751 v kostole pribudol oltár svätého Jána Nepomuckého, ktorý dal postaviť vnuk grófa Gabriela Erdődyho, Juraj Leopold (1681-1759), smolenický zemepán, krajinský sudca, strážca uhorskej kráľovskej koruny, rytier rádu zlatej ostrohy.

Svätý Ján Nepomucký bol najvýznamnejší svätec strednej Európy 18. storočia, bol ochrancom dobrého mena, ideálom dokonalého kňaza (preto je jeho socha aj pred starou farou), patrónom proti povodňam a suchu.

Podľa vzoru tohto oltára bol v roku 1942 na pravej strane oproti postavený oltár Božského Srdca Ježišovho, ktorý nahradil oltár Ružencovej Panny Márie z 18. storočia. V tom istom roku vybudovali aj kaplnku Lurdskej Panny Márie.

V kostole bol v minulosti zaužívaný „zasadací poriadok“. Úplne vpredu, oproti sakristii, sedávala kontesa Paula Pálfiová, pri sakristii zasa smolenická honorácia (učiteľka, notár atď.). Pred oltárom za „šránkami“ stáli deti od 6 do 10 rokov, dozerala na nich kontesa a nezbedníkov trestala po-

ťahnutím za uši alebo vlasy a veľkých previnilcov dotisla so sakristie, kde po sv. omši dostali od pána farára s trstenicou (stále prichystanou za dverami sakristie). Smolenické dievčatá mali svoje miesto pred oltárom Svätej Rodiny. Staršie dievčatá susede na vydaj stáli v strede kostola za deťmi a neštišské dievky pri oltári Usnutia Panny Márie. Za dievčatami medzi lavicami mali svoje miesto mladomanželky. Za mladými ženami medzi lavicami stáli ženy nad 30 rokov (sedliacky vľavo, chudobné vpravo). Ženy z Nešticha bývali pred oltárom Ružencovej Panny Márie (teraz oltár Božského Srdca) a pred oltárom svätého Jána Nepomuckého stávali mládenci z Nešticha. Smolenickí mládenci mali svoje miesto pri oltári Ukrižovania. Na chór mohli ísť len mladí muži nad 20 rokov, ostatní muži mali miesto pod chórom. V laviciach sedávali na ľavom boku staršie ženy, starší muži na pravom. Bol to neporušiteľný príkaz. Starší remeselníci a úradníci grófa Pálfiho aj s manželkami sedeli v zadných remeselníckych laviciach (pri sväteničke i naproti). V predsieni kostola bol vyčlenený priestor pre 16 žobrákov zo Smoleníc (zo „špitálu“) na ľavom boku, oproti boli žobráci z iných dedín.

Takto býval kostol rovnomerne zaplnený. Deti spredu odchádzali ako prví, ihneď, ako kňaz vošiel do sakristie. Potom išli ostatní veriaci počnúc mužmi, až po nich ženy. Bez tlačenic a predbiehania vyšli pokojne z kostola von.

Oprava strechy, v strede vdp. farár Jozef Šimút

Historický záber na interiér kostola

Foto: František Šimek, 1938

TRI KLÚČOVÉ OTÁZKY pre.... „tetu Elku“

Určite nikomu z Vás tetu Elku nemusíme predstavovať, je to naša pani kostolníčka v akcii. Pripraviť všetko na svätú omšu – albu, štólu, ornát pre kňaza, obetné dary, misál, lektionár, miništrantom oblečenie, kvety na oltár....

Prečo to spomínate? Pretože náš kostol má výročie posviacky a naša tetu Elka slávi tiež pekné výročie – 20 rokov oficiálnej služby kostolníčky. Pri tejto príležitosti sme sa jej spýtali na pár otázok a tetu Elka sa s nami veľmi rada podelila o svoje pocity a zážitky.

1. Tetu Elka, ako sa to vaše „kostolníčenie“ vôbec začalo?

Oficiálne som kostolníčkou od 1.9.1986, ale inak sa v kostole aktivizujem už oveľa skôr – od 29.8.1950 v tvrdej totalitnej dobe, oslavy SNP sa nekonali ale oslávili sa tak, že boli jednorázovo zrušené všetky ženské rehole. V Smoleniciach boli rádové sestry – Dcéry Božskej Lásky - „Marianky“. Kláštor bol na terajšej ulici SNP – kde je teraz másiarstvo. Sestry sa starali okrem iných aktivít aj o kostolnú bielizeň a výzdobu kostola. Ja som vtedy bola ako „dorast“ u Marianok v Trnave. Ako „dorast“ sme museli ísť domov. Bolo to ťažké obdobie, keď tí, ktorí sa angažovali pre kostol a rôzne akcie napr. prvé sväté prijímanie, birmovka, návštevy u rádových sestier, kňazov, boli ostro sledovaní, zastrášaní, čo som aj sama zažila. Začala som s výzdobou kostola a postupne sa k tomu pridalo pranie a žehlenie oblečenia pre miništrantov, oltárnych plachtiet a rôznych ďalších vecí potrebných pre chod kostola. No a nakoniec mi zostala funkcia kostolníčky až doteraz.

2. Počas Vášho pôsobenia ste zažili veľa veselých aj smutných príhod, môžete sa s nami o nejaké podeliť?

Spomínam si, že ešte v totalitnej dobe, za vdp. Cvičelu, boli sv. omše skoro ráno o 6.15 hod., a to z toho dôvodu, že pán organista Indrichovič musel chodiť do práce na JRD. Boli sme asi traja, ktorí sme si vykonávali pravidelne prvé piatky. Poprosili sme vdp. farára, či by bol ochotný nám podať sv. prijímanie skoro ráno o 5.30 hod., aby sme stihli prísť včas do práce. Súhlasil. Ja som chodievala skôr, vyzdvihnúť kľúč od kostola z fary. Bolo to na februárový prvý piatok v roku 1952. Videla som, že sa už na fare svieti i v chodbe, tak som si pomyslela, že sa nemusím zastavovať pre kľúč, že vdp. farár už čochvíľa pôjde tiež, tak ho počkám pred kostolom. Keď som prišla k dverám kostola, videla som, že sú odchýlené. Pomyslela som si: „Pane Bože, kto tieto dvere otvoril? Kostolník tu ešte nemôže byť a pán farár tiež nie.“ Opatrne, s jedným prstom, som pootvorila dvere a vstúpila som dnu. Pri poslednej lavici som videla kľáčať a modliť sa jednu babičku. Išla som ďalej do vnútra kostola a v odraze večného svetla (vtedy viselo zo stropu) som videla v presbyterii niečo porozhadzované. Obrátila som sa smerom ku sakristii a uvidela som, že dvere sú okolo zámky vyštiepané, ťažká zámka ohnutá a vylomená. Ťažké masívne dvere na sakristii sa zamykali, kľúč sa schovával na patričné miesto, o ktorom vedel vdp. farár, kostolník a ja. Vedela som, že je zle, a že tu boli zloději, ktorí si pomáhali majzлом a nejakou tyčou dvere otvoriť. Opatrne som poodchýlila dvere, zasvietila v sakristii a uvidela všetok ten neporiadok – pootvorené šuplíky, dvierka na skriniach i všetky fioky. Vrátila som sa naspäť k babičke a spýtala sa jej, odkedy je v kostole a či tu náhodou niekoho nevidela. Babička mi odpovedala, že je tu už veľmi dlho, lebo nemohla spať, hodiny jej ostali stát', tak sa rozhodla, že pôjde do kostola, aby nezmeškala sv. omšu.

A tiež povedala, že videla dvoch chlapov, ktorých aj pozdravila Pochválen... a myslela si, že ich poslal pán farár niečo zobrať. A ja jej hovorím: „Babička, to boli zloději, vykradli nám kostol. Vy ste ich vyrušili, lebo vchodové dvere zavrzgali, a tak zloději nemohli pokračovať v akcii skazy!“ Oznamila som to kostolníkovi pánovi Roháčovi, ktorý práve prichádzal a aj vdp. farárovi, čo sa stalo. Sv. prijímanie sme nemohli dostať, lebo všetko muselo ostať tak aby to žandári vyšetřili. Noční návštevníci nič cenného nezobrali len poškodili, čo sa dalo.

Tetu Elka „na pracovisku“ – tak ako ju poznáme – šťastnú

Jeden miestny žandár potichu poradil vdp. farárovi, aby celý prípad nechali tak, lebo aj tak sa nič nevyšetrí. S odstupom času mi povedal jeden člen komunistckej strany, že táto nočná akcia bola zorganizovaná komunistami na stránckej schôdzi. Bola taká tendencia v 50-tych rokoch totality a náboženského útlaku, aby takýmito akciami zastrášovali a deptali kňazov.

Ludia, ktorí to urobili, mali za to dobre zaplatené. A môžem povedať, že to nebola jediná akcia tohto typu počas toho obdobia. Pre zaujímavosť, pamiatka na túto nočnú návštevu je aj dnes viditeľná pri vstupe do sakristie. ➔

3. Čo pre Vás znamená kostol a čo by ste chceli odkázať našim farníkom?

Kostol je pre mňa Dom Boží, miesto, kde sa stretávam s Eucharistickým Kristom, pri ktorom riešim všetky životné problémy, starosti a radosti, miesto, kde beriem posilu a inšpiráciu. Niekedy cestou na bicykli si spievam „S radosťou idem už do Domu Pánovho.“ Vždy, keď otvorím kostol, prídem k svätostánku, zaklopem naň: „Ťuk-ťuk, Pane, už som tu! Ďakujem Ti, že Ti môžem slúžiť. A keď chceš, aby som Ti ešte slúžila, daj mi dobré nohy a dobrý rozum.“

No a našim farníkom by som chcela odkázať, keby sa našli medzi nimi obetavé duše, ktoré by mali radi tento chrám a s láskou sa oň starali.

(dj,mg)

Našu miništrantskú rodinku opúšťajú vzorní miništranti Juraj Pizarovič, Juraj Královič a Vilko Štibrany, nakoľko odchádzajú na vysokú školu. Miništrovali od 1. triedy ZŠ.

Miništrovali radi a svojou iniciatívou a vzorným správaním boli príkladom i ostatným miništrantom. Nech Vás Pán žehná na Vašej ceste. Radi Vás uvidíme pri oltári – na príležitostné sviatky.

Vaša teta Elka

Milí chlapani a mládenci! Nedovoľte, aby miesta pri oltári zostali prázdne. Služba miništranta je aj istým privilegiom. Nie každý môže prežívať svätú omšu v bezprostrednej blízkosti Ježiša prichádzajúceho medzi nás. Prichádzajte k Ježišovi. Radi vás privítame v našej miništrantskej rodine, vysvetlíme aké úlohy vás čakajú a pripravíme vás na túto službu pri oltári. Stačí prísť niekedy do sakristie, povedať pánovi farárovi a tete Elke, že chcete miništrovať. Prived'te aj kamarátov.

(red)

Čo nového v Lošonci?

Bohuznáma veriaca darovala ku kaplnke Nepoškvrneného Srdca P. Márie v Jahodníku križovú cestu. Po zaradení jednotlivých zastavení p. H. Psicom, bola upevnená na stromoch okolo kaplnky. Kovové pásky na pripevnenie obrazov vyhotovil a daroval p. Jozef Hostín. Vlastné upevnenie križovej cesty na stromoch vykonali p. Peter Nídel a Jaroslav Rábara.

V nedeľu 16.7. bola križová cesta za účasti veriacich posvätená miestnym duchovným správcom.

V týždni od 31.7. firma p. Huberta Psicu z vopred pripraveného materiálu urobila drevené obloženie v kostole vedľa lavíc pod chórom.

Ako bolo miestnym duchovným už oznámené, bude v našom kostole v krátkom čase vykonaná výmena všetkých okien.

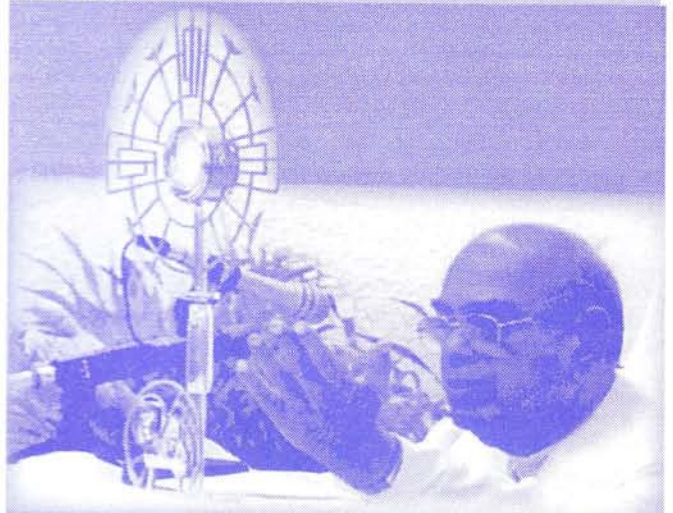
Vilma Bednárová

Otec Bill

Začiatkom augusta sa stretlo 500 nadšencov pre Ježiša na duchovných cvičeniach v Trenčíne. Cvičenia viedol horlivý katolícky kňaz otec Jozef K. Bill. Pochádza z mesta Kerala v juhozápadnej Indii, za kňaza bol vysvätený v roku 1958 a následne 20 rokov pracoval v správe rehole vicientiátov. Dva ťažké srdcové infarkty ho pripútali na lôžku. Počas duchovných cvičení sa nad ním modlil biskup a otec Bill bol v tej chvíli uzdravený mimoriadnym spôsobom. Z vďačnosti, že bol uzdravený, cestuje otec Bill po všetkých kontinentoch ako apoštol Ježiša Krista a hlása Božie slovo. V kostole v Bostone po prvýkrát zažil, ako Boh cez jeho modlitbu za uzdravenie uzdravil telesne postihnutého na vozíčku.

Už viac ako 25 rokov sú jeho duchovné cvičenia, ľudové misie sprevádzané obráteniami, zázrakmi, duševnými a telesnými uzdraveniami.

Otec Bill je presvedčený, že Ježiš je odpoveďou na každý problém a jeho láska je liekom na všetky choroby moderného sveta.

Otec Bill

Každý piatok pozývame všetkých, bez ohľadu na vek, na spoločnú modlitbu. Vítaný je každý, kto chce prispieť k duchovnej obnove našej farnosti. Čas stretnutia – po sv. omši. Miesto stretnutia – v kostole alebo na fare. Chceme spoločne vyprosovať pre našu farnosť Božie požehnanie, ducha modlitby a lásky.

(modlitebná skupina)

V knihe Kazateľ je napísané: „Všetko má svoj čas“ (Kaz 3,1a) A tak má čas aj lúčenie. V priebehu mesiaca opustili našu farnosť páter ROBERT BORIK A SESTRA ANTÓNIA. Každý z nich niečím obohatil našu farnosť. Páter zvlášť svojimi nedeľnými homíliami pri ranných sv. omšiach vo farskom kostole, svojou ochotou pri spovedaní a pomoci vo farnosti i svojim humorom, ktorý sme poniektorí mohli spoznať. Sestra Antónia bola zasa známa s gitarou pri detských sv. omšiach, slávnostiach 1. sv. prijímania, čítaním komentárov počas Veľkonočného Trojdnia a pomocou pri rozdávaní sv. prijímania.

Každý z nich prispel svojím dielom k obohateniu našej farnosti a za to im patrí naša vďaka. Vyprosujeme im na ich ďalších pôsobiskách veľa Božej milosti a požehnaní.

(pb)

LURDY

Prešiel čas dovoleník, oddychu, zábavy a ničnerobenia. Dnes už len spomíname na miesta, ktoré sme navštívili, kopce, ktoré sme zdolali, ľudí, ktorých sme stretli. A zvlášť spomíname na miesta, ktoré sa nám hlboko vryli do srdca a na ktoré nezabudneme do konca života. Každý z nás si svoju dovolenku predstavuje inak - niekto vylihovaním na pláži a kúpaním sa v mori, niekto zdolávaním vysoko-horských štítov, niekto spoznávaním nových krajín.... Ale existujú aj ľudia, ktorí svoju dovolenku venujú službe iným, napr. postihnutým ľuďom v Lurdoch. Počas týždňa alebo dvoch sa venujú tým, ktorí s nádejou a vierou prichádzajú na toto pútnické miesto, kde sa Panna Mária zjavila sv. Bernadete, aby tu načerpali nové sily a vedomie, že ich utrpenie má zmysel a slúži pre dobro.... A možno v kútiku duše čakajú aj na zázrak uzdravenia..... ale všetko je v rukách Božích.

Jednou formou služby je pomoc cez Francúzsku katolícku charitu v Site st. Pierre a druhou formou je dobrovoľná pomoc priamo v Sanktuáriu pri zabezpečení činností, ktoré pútnici absolvujú počas pobytu. Časť pomáha v kuchyni pri strave, ďalší v „kúpeľoch“ (pomoc pri ponorení do lurdskej vody), ďalší pri príchode a odchode pútnikov, ďalší pri Masabielskej jaskyni... Stretávajú sa tu ľudia z rôznych národov, hovoriacich rôznymi jazykmi, ale tvoriacich jednu veľkú rodinu, ktorá po návrate domov, do svojich rodín a na pracoviská odovzdáva odkaz od Matky Božej Lurdskej. Ale zároveň každý si tu nájde to „svoje“, čo ho osloví, poteší, posunie ďalej, obohatí, posilní do tých všedných dní....

Do Lúrd prichádzajú chori hľadať posilu

Okrem toho tu je možné nájsť nových priateľov, možnosť zdokonaliť sa v jazyku a objaviť niečo nové, nepoznané, duchovné.

Už viete ako strávite svoju budúročnú dovolenku?

(mg, dj)

Svätá Zem

Nie je to destinácia ako mnohé iné dovolenkové destinácie. Je niečím výnimočná. Je to tým, že sem putujú židia, mohamedáni a kresťania, ale i zvedavci, ktorí chcú zistiť, či naozaj sa táto oblasť niečím odlišuje od ostatnej časti sveta. Je to krajina mnohorakých náboženstiev, kultúr a mentalít. Táto rôznorodosť je obohacujúca a núti turistu zamyslieť sa nad svojim vlastným náboženským a kultúrnym dedičstvom.

Izrael je krajina so subtropickým podnebním na východnom pobreží Stredozemného mora. Okrem neho sa môžete okúpať ešte v Mŕtvom mori, Galilejskom a Červenom mori.

Izrael má rozlohu 20 700 km², pre porovnanie Slovensko má 49 036 km². Najvyšším bodom je vrch HarMeron 1208 m a najnižším bodom je Mŕtve more 400 m pod hladinou Stredozemného mora. Najdlhšia rieka je Jordán, meria 320 km.

Mnohé historické pamiatky sú dnes národnými parkami-mesto Megiddo, kde si možno prezrieť geniálny systém zásobovania mesta vodou šachtami; Masadu-náhornú skalnú plošinu na západnom pobreží Mŕtveho mora, na ktorej si dal Herodes postaviť veľkolepú pevnosť; Kumrán-oblasť na severozápadnom pobreží Mŕtveho mora, na svahoch Júdskej púšte, kde sa našli v roku 1947 tzv. Kumránske zvitky-rukopisy Starého zákona a mnoho iných zaujímavých miest.

Pre kresťanov sú výnimočné miesta, spájajúce sa s príbehmi a postavami Starého i Nového Zákona. Spomeňme tri miesta spájajúce sa so životom Ježiša Krista.

V Betleheme sa narodil. V bazilike Narodenia Pána, ktorá patrí pravoslávnej cirkvi, je pod hlavným oltárom Jaskyňa narodenia Ježiša Krista. Samotné miesto narodenia je označené striebornou štrnásťcípou hviezdou. Hneď vedľa baziliky si františkáni postavili kostol sv. Kataríny, odkiaľ býva na Vianoce priamy prenos polnočnej svätej omše a je tu uložené betlehenské jezuliatko. Neďaleko sa nachádza Jaskyňa mlieka, ktorá bola dlho obydľím sv. rodiny. Jaskyňa dostala názov podľa legendy, ktorá hovorí, že malý Ježiško raz plakal a kvapky mlieka padli na kameň a kameň obelel.

V Nazarete Ježiš vyrastal. Dnešný Nazaret je rozdelený na židovskú a arabskú časť. Jeho dominantou je bazilika Zvestovania, postavená v roku 1955-1969. Tu zvestoval anjel Gabriel Pannu Máriu, že sa stane matkou Mesiáša. V okolí baziliky sa nachádza veľké množstvo obrazov Panny Márie z celého sveta. Neďaleko je chrám sv. Jozefa, ktorý na tom mieste pracoval a býval. V Nazarete sa treba zastaviť pri jedinej studni, kam podľa tradície prichádzala Panna Mária aj s Ježišom. Dnes je na tom mieste postavený grécky ortodoxný kostol sv. Gabriela s tzv. Máriinou studňou.

V Jeruzaleme patrí medzi najposvätnejšie miesta bazilika Svätého hrobu, pochádzajúca z križiackych čias z r. 1149. Patrí 6 cirkvám-pravoslávnej, arménskej, katolíckej, koptskej, etiópskej a sýrskej. V hornej časti baziliky je Kalvária, kde stál Ježišov kríž. Pod Kalváriou je mramorový kameň, kde Ježiša položili po snatí z kríža. Ježišov hrob je od miesta ukrižovania vzdialený asi 50 m. Do priestoru Božieho hrobu sa vchádza cez kaplnku anjela. Je to miesto, kde podľa kresťanskej tradície anjel po prvý raz oznámil Ježišovo zmŕtvychvstanie. V samotnom Božom hrobe možno vidieť mramorovú dosku, pod ktorou je vlastné miesto Ježišovho pochovania. Tu ležalo Ježišovo telo od piatka do nedeľného rána.

V Izraeli možno vidieť, zažiť, počuť, ochutnať, zakúsiť mnoho. Ak je človek otvorený pre duchovno, načerpá mnoho energie, z ktorej bude žiť ešte dlhý čas aj po návrate z dovolenky.

(mš)

MISIJNÉ PRÁZDNINY

Je utorok poobede a ja zmätukujem na autobusovej stanici v Trnave. Na chrbte mám obrovský batoh, cez plece prehodenu príručnú batožinu. V tom chaose, ktorý vzniká medzi ľuďmi, keď čakajú na svoje spoje sa snažím aspoň trochu vynízať. Netrpezlivo vyčkávam na môj autobus a v hlave mi víria otázky. Ako to dopadne? Dúfam, že sa budú všetci dobre baviť a nič sa nevyvríbi. Á, už ho vidím. Môj povoz je tu. Destinácia je jasná – NITRA. Po päťdesiatich minútach strávených v autobuse začínam mať celého výletu dost'. No ešte ma čaká výstup na Nitranskú kalváriu a s tým batohom to nie je žiadna sranda. „Hurá, už som tu. Pred Misijným domom Matky Božej! Na tomto mieste zo mňa spadnú všetky pochybnosti. S radosťou sa zvitam so všetkými známymi tvármi a viem, že odteraz ma čaká veľa povinností, práce, ale aj úprimného smiechu a chvíľ strávených s tými, medzi ktorými sa cítim vždy ako doma.“

No a kam som to vlastne prišla? No predsa na MISIJNÉ PRÁZDNINY REPETE 2006. Je to podujatie, ktoré organizujú misionári Spoločnosti Božieho Slova (SVD) – nazývaní aj verbisti. Misijné prázdniny robia už 10 rokov a možno ich absolvovať v niekoľkých stupňoch. Hlavnou myšlienkou Prázdnin sú misie. V tomto duchu sú aj účastníci rozdelení do piatich kontinentov – Afrika, Európa, Ázia, Amerika, Oceánia. Tento rok bolo heslo misijných prázdnin „Ja som cesta...“

V utorok večer sme ešte robili posledné úpravy programu a každý sa oboznámil s kontinentom, v ktorom bude animátorom. Mne sa ušla Oceánia. V stredu poobede už netrpezlivo vyčkávame prvých účastníkov. Keďže ide o stretnutie REPETE väčšina deciek sa pozná už z minulého roku.

A čo nás animátorov a účastníkov počas týchto necelých piatich dní čaká? Pripraviť každý deň svätú omšu, ktorá je obetovaná vždy za jeden kontinent, zopakovať si tance, lebo bez tancovania si misijné prázdniny ani nemožno predstaviť. Utužujeme priateľstvá a ešte nás čaká niečo veľmi dôležité. EVANJELIZÁCIA! Koná sa v piatok doobeda v meste pred obchodným domom. V podobnom duchu sa nesie aj program pre pútnikov, ktorí prichádzajú v sobotu na púť k Matke Božej.

Ako taká príprava evanjelizácie vyzerala? Rozdelili sme sa do štyroch skupín: tanečnej, speváckej, propagačnej a celou evanjelizáciou nás sprevádzali prosby modlitbovej skupiny. Ráno sme sa vydali na cestu do centra. Spevom, tancom, osobným pozvaním na púť sme mnohých oslovili, ale

Kapské mesto

Ďaleko, Pánu Bohu za chrbtom, v objatí Atlantického a Indického oceána a pod dohľadom Stolovej hory sa rozprestiera 5 miliónové Kapské mesto. Zdobí ho rozmanitá etnická, náboženská, rasová, jazyková, ale predovšetkým kultúrna pestrosť. Bohémске mesto Juhoafrickej republiky je výslovne turistický raj a ponúka širokú paletu možností. Bývalá holandská kolónia, založená v roku 1652, má v sebe pozostatok ducha Európy. Mnohí sa ma pýtali, prečo som si vybrala práve južnú Afriku a ja vravím: prečo nie?

Po prilete vás nečaká svorka levov či slonov, ako si to stále predstavujú niektorí Američania...ale mesto, ktoré pulzuje rýchlym tempom. Jeho kontrasty vám budú byť do očí: chudobné černošské getá na okraji mesta a drahé luxusné štvrte boháčov sveta, miestne tradičné africké trhy a nákupné

našli sa aj takí, čo nás nazvali bláznami. Veľkým zadost'účením bola jedna staršia pani. Zastavila svoje auto a spýtala sa: Za čo demonštrujete? Objasnili sme jej, že ak tak demonštrujeme za Krista, načo ona zdvihla ruky a zakričala: „Výborne, držím palce!“

Kol Nrdn iHyroň

Sobotňajší večerný program začal predstavením sa jednotlivých kontinentov. Najpôsobivejší bol krátky film z najväčšieho smetiska na svete v Manile. Je tam i farnosť, v ktorej pôsobí páter Kruták (SVD). Bolo dojemné sledovať starčekov a starienky ako si pri našich tancoch dupkajú nohami a tleskajú. Po programe bola adorácia a sv. omša, počas ktorej začalo pršať. Na čo začali všetci skandovať: „My sa dažd'a nebojime!“ Postupne sme si začali uvedomovať, že tieto krásne chvíle sa krátia a my sa rozídeme. V nedeľu sa ešte konala slávnostná svätá omša, ktorú celebroidal biskup Judák. Po nej sme sa všetci vyobjímali a rozišli na všetky strany.

Chcela by som sa poďakovať pátrovi Pavlovi Hudákovi (SVD) alebo ako sme ho všetci volali „Palimu“, sestrám Laure a Ane (SSpS) a všetkým skvelým ľuďom, ktorí sa tu zišli – animátori aj účastníci. Všetci sme si sľúbili, že sa stretneme na budúci rok na treťom stupni – Misijný PRIATEL'.

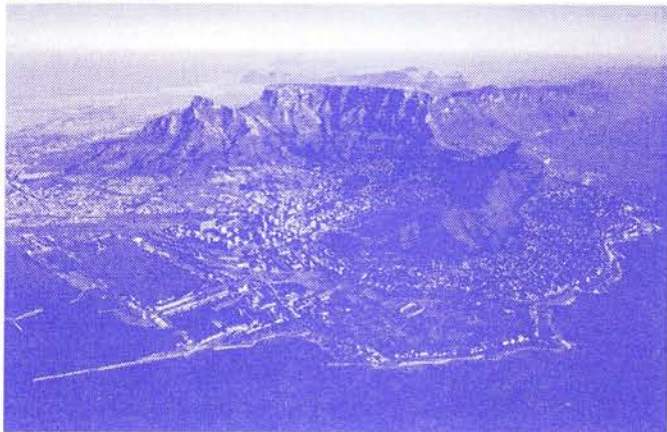
PS: Na misie netreba chodiť do odľahlých kútov sveta, stačí napríklad taká Nitra.

ĽBN S vanjyšo

centrá svetových značiek, nehorázne pestrá kuchyňa – krokodíl, antilopa, pštros, slimáci...až po druhy zeleniny a ovocia, ktoré som nevedela pomenovať; muslimská mešita vedľa luteránskeho kostola, priateľivosť ľudí a vysoké percento násilia, krásne pláže na jednej strane a oproti 1067 m vysoká a na vrchole úplne rovná pýcha mesta - Stolová hora, hlučné ulice plné barov, reštaurácií a tiché romantické zákutia, svet bielych, farebných a čiernych ...nie, oblečením, účesom, či správaním v tomto meste nemôžete šokovať, ľudia sa dokážu pozastaviť len nad kedysi "nemysliteľným" párom – beloch a černoška či naopak, darmo, politika apartheidu propagovaná do roku 1994 (systém rasovej diskriminácie, oddelenie života jednotlivých rás) je ešte stále prítomná v mysli mnohých ľudí.

Spolu so svojou kamarátkou sme sa stali atrakciou Long Street, niektorí nás podľa akcentu angličtiny poľahky zaradili do "východnej" Európy, iní boli hrdí, že vidia Slovákov prvý raz v živote. Môj kolega bol natoľko nadšený, že som mu dávala hodiny slovenčiny, samozrejme ako revanš ma učil bantuský jazyk Sotho. Stále dokola som odpovedala na tie isté otázky: odkiaľ som, aká je naša krajina, ako sa mi páči tá ich a samozrejme, či mám priateľa. Pre nás sa stala naša cesta akási malá a príjemná propagácia Slovenska. Pre mňa osobne bol asi naj zážitkom sledovať odlišnosť ľudskej mentality v bežnom živote.

Kapské mesto

Určite ste počuli o filme Hostel, z ktorého Slovensko vôbec nevyznie lákavo, ale odstrašujúco. Moji africkí kamaráti ho videli a nechceli veriť, že by som mohla pochádzať z tejto krajiny. Nuž neinformovanosť či skreslenosť zabíja a predsudky stále žijú, ak máte chuť niektoré odbúrať, či zažiť prekvapivé dobrodružstvá, určite je Kapské mesto správnu voľbou.

Na našich potulkách po svete nás nakoniec vždy čaká to isté – návrat domov...prítom ma napadá, do akej miery si vážime svoju vlastnú krajinu a akú jej dávame tvár...na svete je miest naozaj neúrekom, ale domov je len jeden.

(Ema Bihariová)

DUCHOVNÉ CVIČENIA

Prázdninový, dovolenkový čas som sa snažila rozdeliť tak, aby sa z neho úšlo každému, na kom mi záleží. Prežila som ho s rodinou, s priateľmi, s kamarátmi a pár dní som bola na dovolenke s Bohom. Fakt.

Jedným takým miestom, kam sa s ním môžete vybrať je Exercičný dom v Piešťanoch, kde sa konajú duchovné cvičenia (exercície). Tieto pobyty sprostredkúva cestovná kancelária IGNÁCTOUR (☺) alebo inak povedané rehoľa jezuitov, ktorej zakladateľom je svätý Ignác. K ubytovaniu a plnej penzii vám ponúkajú ticho, zamknuté dvere (počas exercícií sa nevychádza z domu), krásnu záhradu, kaplnku, čas a priateľstvo na premýšľanie.

Pobyty sú aj so sprievodcom – exercitátorom, teda tým, kto vás bude duchovnými cvičeniami viesť. Sv. Ignác vytvoril duchovné cvičenia počas svojho života z vlastných skúseností. Ako sa ukázalo, môžu priniesť úžitok komukoľvek.

So sv. Ignáčom mám dobré vzťahy od gymnaziálnych čias, keď som sa ráno zvykla zastaviť na sv. omši v jezuitskom kostole. Neskôr ma sv. Ignác oslovil zase cez duchovné cvičenia.

Duchovné cvičenia sú „osobným stretnutím so svojim Bohom“. Počas nich „sa duša pozbavuje nezriadených náklonností, aby po zbavení sa ich hľadala a našla Božiu vôľu

v usporiadaní vlastného života na spásu svojej duše.“ Ako vravím. Dovoľenka s Bohom. Ako sa pri stretnutí priateľov utužujú a rozvíjajú vzťahy, to isté sa deje vo vzťahu k Bohu.

Takže ako som túto „dovoľenku“ prežila: Najskôr na mňa doľahol spánok. A potom...nie, nevybral mi Pán Boh rebro ako Adamovi. (☺) Ako nám náš exercitátor páter Šebo vysvetlil, je to normálna reakcia, keď z človeka opadne stres. (Ani som si nemyslela, že ho mám toľko ☺). Potom som mohla začať uvažovať o premenách, ktoré chce Boh uskutočniť aj v mojom živote, tak ako v Mojžišovom. Snažila som sa prežiť tú skutočnosť, že som milovaná Božia dcéra a že najošklivejším na svete je hriech. Veď aj Adam a Eva pred ním nemali problém a zrazu bum – mali problémov viac ako dosť. Ďalšou úlohou bolo zistiť, kedy som vo svojom živote odpovedala Bohu kladne na jeho pozvania tak ako Mária. V tajomstve Ježišovej smrti som uvažovala o tom, čo znamená „zapriet sám seba“, lebo bez toho nemožno ísť za Kristom, ani prežiť s ním jeho zmŕtvychvstanie.

Aby nás z prílišného hĺbania nerozbolela hlava páter nám dávalo aj trošku psychológie pre život. Naučil nás ako sa nenudiť pri rozjímaní, otestovali sme sa, či náhodou netrpíme syndrómom vyhorenia, dozvedeli sme sa čo sa môžeme poučiť od mužov (vraj čo sa môžu poučiť muži od nás-žien v odbornej literatúre nenapísali ☺, ale som presvedčená, že presne toľko, koľko my od nich), no a tú „vydatejšiu“ časť našej skupiny oslovilo aj ako sa hádať so šťastným koncom, či aký typ svokry majú doma.

Na tých pár dní sme vytvorili celkom milé spoločenstvo. Stretávali sme sa na prednáškach, pri liturgickom slávení, či stolovaní. Nemali sme problém s organizáciou. Niektorí sa modlili pred jedlom, niektorí čítali Božie Slovo, niektorí hrali na gitare. Keďže sme si boli aj vekovo blízki, vytiahli sme evergreeny ako Spája nás nádej a láska.

Základom duchovných cvičení je však TICHŔ. Nielen vonkajšie, ale hlavne ticho v duši. K Eliášovi Boh neprišiel ani v zemetrasení, ani v ohni, ani vo víchre, ale vo vánku. No a na to, aby sme nepremárnili čas, keď Boh pôjde okolo, je potrebný pokoj a ticho...

(iš)

Sv. Cyril a Metod

Sv. Cyril a Metod sú patróni slovanských národov a spolu-patróni Európy. Často sa zobrazujú spoločne-Method ako biskup s berlou a mitrou, Cyril v mníšskom habite s knihou a skrinkou s pozostatkami sv. Klementa. Niekedy spoločne nesú tzv. staroboleslavské paládium-reliéf Panny Márie s Ježiškom. V Čechách a na Morave sa zobrazuje aj výjav ako Metod krstí knieža Bořivoja.

Cyryla a Metoda hojne uctievali aj v Bulharsku, kam priniesli kresťanstvo ich žiaci. Často sú zobrazovaní ako Metod drží v ruke knihu evanjelii. Cyril zvitok so slovienským písmom, nazvaným podľa neho cyrilika.

Cyryl sa narodil r.827 ako najmladší zo siedmych detí. Pri krste dostal meno Konštantín, meno Cyril prijal krátko pred smrťou v Ríme. Metod je starší, ale presne nevieme, kedy sa narodil. Obyčajne sa udáva rok 815, lebo zomrel roku 885 v ctihodnom veku, za aký sa vtedy považoval vek okolo 70 rokov. Nevieme tiež, ako sa volal krstným menom, lebo Metod je jeho reholné meno. Bolo zvykom, aby sa reholné meno začínalo na to isté písmeno ako civilné krstné meno, preto mohlo ísť o Michala, Maxima, Manuela... ➔

Sv. Metod vynikal urastenou postavou a študoval právo. Keď sa cisár dozvedel o jeho múdrosti, vymenoval ho za správcu istej župy byzantského cisárstva, ktorá mala skoro všetko obyvateľstvo slovanské. Tak sa vďaka Božej prozreteľnosti naučil slovanským obyčajom.

Sv. Cyril ako sedemročný mal sen. Vojvoda zhromaždil všetky devy mesta a Cyril si mal vybrať, ktorú chce za družku a pomocnicu rovnú sebe. Keď sa pozrel, videl jednu, najkrajšiu spomedzi všetkých, ktorej tvár sa skvela a bola najkrajšia zo všetkých. Volala sa Sofia, to jest Múdrost'. Tú si vybral. Jeho životopis nám zaznamenáva ďalšiu udalosť z jeho života, kde premýšľala o márnosti tohoto sveta:

„Jedného dňa vyšiel s inými bohatými mladíkmi do poľa na lov s krahulcami. A ako pustil svojho krahulca, riadením Božím nastal veľký vietor. Vzal mu krahulca a odniesol. Chlapec sa nad tým tak rozžialil, že dva dni nejedol. Aký je to život, že v ňom miesto radosti prichádza žiaľ. Od tohto dňa pustím sa inou cestou, ktorá je lepšia ako támtá a dni svoje nebudem márniti v hluku tohto života. A dal sa na učenie filozofie, ktorú neskôr aj v Carihrade prednášal. Ani jedného svetskú kariéru nenadchla a obaja vstúpili do kláštora na hore

Olymp. Nebolo im súdené zostať v ústraní kláštora. Cisár ich poslal ku Chazarom, ktorí žili na území medzi Kaspickým a Čiernym morom. Na tomto území hlásal evanjelium sv. Klement, podarilo sa im na jednom ostrovčeku objaviť trosky starej svätyne so svätcovým hrobom, jeho pozostatky zobrali so sebou.

Moravský knieža Rastislav žiadal cisára Michala III. o biskupa a učiteľa. Preto si dal predvolať Cyrila a hovoril mu: „Viem, Filozof, že si ustatý, ale treba ti tam ísť, lebo tieto veci nemôže nikto iný vykonať iba ty. Pojmi svojho brata Metoda, lebo vy ste Solúnania, ktorí čisto slovansky rozprávajú.“ Konštantín preto preložil do staroslovienčiny najpotrebnejšie sväté knihy a vytvoril písmo. Konštantín na území Veľkej Moravy založil školu, kde jedným vysvetľoval tvary písmen, druhým objasňoval ich význam a tretím prispôboval ruku k písaniu. Podarilo sa im ustanoviť staroslovienčinu za bohoslužobný jazyk a potom pápež prikázal dvom biskupom vysvätiť slovanských učeníkov. A keď boli vysvätení, vtedy spievali liturgiu v chráme sv. apoštola Petra slovanským jazykom a na druhý deň v chráme sv. Petronilly a na tretí deň spievali v chráme sv. Andreja. Potom zas v chráme sv. Pavla, celú noc spievali, sláviac slovansky, ráno opäť liturgiu...Dlho sa netešili, lebo Konštantín ochorel, zostal v kláštore sv. Klementa v Ríme, kde zomrel.

Metod bol vysvätený za misijného biskupa a arcibiskupa pre veľkomoravskú provinciu. Vo svojom úrade zostal až do svojej smrti roku 885.

(mš)

Aj ty chceš byť krásna?

Otvorila som si Jednotný katolícky spevník a čítala texty piesní. Kým tie, ktoré mali smerovať priamo k nášmu nebeskému Otcovi, boli plné bázne, skrušenosti pred jeho velebou a zdôrazňovala sa v nich naša malosť a nehodnosť pred Božou tvárou (čo je napokon pravda ☺), tie ktoré ospevovali Božiu Matku boli akési „ľudskejšie“, povedala by som až detsky dôverne. Ospevovala sa v nich celkom samozrejme Máriina добрôta, milôta, ochota pomôcť.

Keď predstupujeme pred všemohúceho Boha, uvedomujeme si kontrast Božej svätosti, dokonalosti a našej slabosti, hriechnosti, nemožnosti pripodobniť sa Bohu vlastnými silami, byť „hodný predstúpiť pred jeho tvár.“ Pokoj našej duši prináša až uvedomenie si Božej milosti voči nám, ktorá nám bola daná v jeho Synovi, Ježišovi Kristovi.

Božia milosť siaha ešte ďalej, keď nám so Synom daroval i Matku. Mária je Božím darom pre nás. Jedna z nás, avšak omilostená, uchránená od poškrvny dedičného hriechu. Preto k nej máme dôveru. To, čo by sa akosi ťažko vysvetľovalo Bohu, stačí nechať prejsť cez Máriine ruky. Naše „ľudské“ túžby, prosby a žiadosti jej s dôverou predkladáme a veríme, že ich správne nasmeruje a „vysvetlí“ svojmu Synovi, a že to urobí lepšie ako my sami.

Pri listovaní spevníka ma zaujala ešte jedna vec. V mariánskych piesňach je nespočetnekrát ospevovaná Máriina krásna. A práve to je niečo pre nás, milé dievčatá a ženy. Ktorá z nás nechce byť krásna? A čo všetko sme pre to ochotné urobiť! Dnes nevieme ako vyzerala Mária. Môžeme sa len domnievať, že Boh si vybral a pripravil Matku svojho Syna dokonalú po všetkých stránkach. Pri Máriiných vyobrazeniach si môžeme všimnúť harmóniu a vyváženosť s akou býva zobrazovaná. A práve to je to, čo posúva do úzadia čisto fyzickú krásu ako niečo čo vnímanie ako súčasť celku. Áno, Mária je bez pochýb krásna. Všetkým, čím je, čím sa stala, čo od Boha prijala vo svojom živote. Úplná otvorenosť Božím darom, pôsobeniu, napĺňaniu plánov, ktoré s ňou Boh mal, ju urobili krásnou.

Máme Matku, ktorá prešla utrpením, ale stala sa Kráľovnou neba. V jej Synovi a s ňou sme získali dôstojnosť kráľovských detí. Mária, vypros nám túžbu po kráse, ktorá je odleskom Božej milosti. Túžbu po kráse, ktorá je nielen potešením pre oko. Po kráse, ktorá je

ako vôňa tymianu príjemná, prinášajúca povzbudenie, dôveru, prijatie pre tých, ktorí sa s nami stretávajú. Uchráň nás od falošných podob krásy, ktorá provokuje, zraňuje a uráža. Ty, ktorá si „nad slnko jasnejšia, nad hviezdy krásnejšia“, bdej nad nami a prived' nás k svojmu Synovi.

(iš)

TRADÍCIA POHLÁDZA DUŠU!

Pre deti

S radosťou v srdci som privítala 1. číslo „oživeného“ SMOLENICKÉHO POSLA. Prečítala som ho ako sa hovorí: „na jeden dúšok“. Vďaka redakčnej rade a všetkým prispievateľom, za to že nadviazali na tradíciu našich otcov.

Toto oživené číslo vo mne evokovalo spomienku na detstvo. Nie som rodáčka zo Smoleníc, ale mám tu hlboké korene. Od detstva som každé prázdniny trávil spolu so sestrami u babičky a dedka. Našla som si v Smoleniciach veľa dobrých kamarátov a kamarátok a vlastne aj výborného, starostlivého a láskavého manžela. Ale prečo sa vlastne takto zoširoka rozpisujem? Oprášila som si v mysli „Čítania na pokračovanie“, ktoré bývali večerným programom (v zime) v našom dome.

Za môjho detstva sme nemali u starých rodičov televízor. V dome bolo iba jedno staré rádio značky „Philips“, ktoré sa smelo zapnúť len v čase, keď sa vysielali správy, Roľnícka beseda, alebo keď bola rozhlasová hra. A tak večery sme trávil niekedy pri lupaní orechov, niekedy pri moržovaní kukurice, pri drápaní peria (pokiaľ ešte babička chovala husi) a rozprávaním rôznych historiek z mladosti mojich starých rodičov. Ale boli aj večery, keď sa naša kuchyňa naplnila do prasknutia. Prišli babkine kamarátky a dedkovi priatelia a susedia. Posadali si, kde sa dalo: na šamlíky, stoličky, ba i na posteľ. V sporáku praskal oheň a dedko sedel za stolom a čítal: „Červené víno“, „Kroniku“, „Psohlavcov“, „Babičku“, „Staré povesti české“, „Zvonodrozdo“, „Dobrého vojaka Švejka“ a iné knihy. Mňa i sestry uložili spať, ale my sme „čučali“ pod perinou a počúvali, až kým nás spánok nepremohol.

Úprimne sa mi zacnelo za týmito časmi a za tou neopakovateľnou atmosférou v našej kuchyni. Napadlo mi, že možno i dnes by mal niekto záujem sa stretávať pri čítaní. A tak píšem, aby som Vás pozvala k nám na „Biblické čítania“. Pozývame známych i neznámych, mladých i starých, deti a mládež samozrejme nevylučujeme. Nezáleží ani na veku ani na vzdelaní. Záleží len na chuti a túžbe po Božom slove. Budeme čítať knihu-knih: Sväté písmo. Mohli by sme sa schádzať „trebárs“ 1x do týždňa, možno vo štvrtok navečer (o 18.00 hod.). Začneme až v októbri-novembri, aby sme stihli upratať úrodu v záhradkách i vo vinohradoch. Prídete?

Na kuchyňu plnú do prasknutia sa tešia

Viera a Miroslav Janáčkovi

Ak Ti chýba spoločenstvo, ak túžiš po živej vode, ak cítiš hlad po Bohu a jeho slove – p r í d' !!!

Pozývame Ťa na Biblické čítania pre mládež i dospelých

(začiatok bude upresnený – sledujte oznamy vo výveske pred kostolom)

Jedného krásneho dňa si srdiečko povedalo, že už má dosť vyesávania doma a chce niečo zažiť. Chce sa zabávať a vidieť kus sveta. Ved' tam je určite všeličo zaujímavé.

Vybralo sa do veľkého mesta. Všade bolo plno ľudí, po cestách chodili super autá, električky, bolo tam plno obchodov, že ani nevedelo kam má skôr pozerat' a kam skôr vkročiť. Bolo z toho nadšené. A to ešte večer, keď všade svietili svetlá, blikali nápisy a reklamy, to bola paráda! Večer nemohlo z toľkých dojmov ani zaspať. Tešilo sa, že objavilo ozajstný svet.

Na druhý deň sa opäť vybralo do mesta. Ale už to nebolo až také zaujímavé. Všade bolo plno ľudí, ale každý sa kamsi ponáhľal a pozeral tak neurčito. Nikoho nezaujímalo srdiečko, čo práve objavilo veľký svet. Ani autá, ani električky ho už až tak veľmi nebavili. Hudba a blikajúce nápisy ho začali unavovať. „Nie toto nie je ten pravý svet“ hovorilo si, „zajtra sa vyberiem niekde inde“.

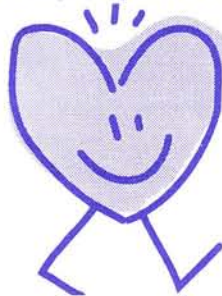
O SRDCI, KTORÉ IŠLO DO SVETA

Vybralo sa do lesa. Prešlo cez hory, cez doly, až prišlo na lúku. Všade bolo ticho, pokoj, zelená lúka bola zakvitnutá pestrými kvetmi. Nádhera. Srdiečko sa tešilo, že predsa len objavilo skutočný svet, kde bude už spokojné. Na druhý deň bola lúka síce stále rovnako krásna, ale to neustále ticho...Nie. Toto tiež nebolo celkom to, čo srdiečko chcelo.

Vrátilo sa domov. Tak trochu sklamané, že prešlo kus sveta, ale nenašlo, čo hľadalo. A aj to, čo našlo, ho veľmi rýchlo omrzelo. Doma sa vybralo do kostola. Už o ňom počulo. Vraj je tam strašná nuda. Ľudia čo tam chodia, len ticho sedia a tvária sa dosť vážne. Kostol bol prázdny, len vpredu blikotalo malé svetielko a srdiečko počulo, ako mu ktosi hovorí: „Tak čo, ako bolo na potulkách svetom?“ „Ale nič moc. Vrátilo som sa, lebo ma omrzelo aj mesto aj les.“ „Azda sa ti tam nepáčilo?“ „Páčilo, ale potom už menej.“ „A vieš prečo?“ „Neviem.“ „Zabudlo si na jednu dôležitú vec. Celý svet je Boží dar pre ľudí. Je krásny a úžasný, ale len vtedy, ak nim prechádzaš spolu s Bohom. Krása sveta nám hovorí, že ten, čo ho stvoril je dokonalosť sama, dobrota a nádhera. Len v Bohu nájdeš to, čo hľadáš. Porozprávaj teraz Bohu o tom, čo si vo svete videlo, povedz mu, že si rado, že stvoril krásny svet a uvidíš, čo sa potom stane.“

Srdiečko si nechalo poradiť a naozaj porozprávalo Bohu o svojom výlete, o všetkom, čo videlo a zažilo. Uvedomilo si, aký je svet nádherný, ved' je stvorený pre neho. Pre srdiečko. Stvoril ho Pán Boh, ktorý je dobrý. Odvtedy sa srdiečko už nenudilo, ďakovalo Bohu za všetko, čo preživalo. Často chodilo aj do kostola, kde sa stretlo s Pánom Bohom, a spolu s ostatnými srdiečkami Bohu ďakovalo a objavovalo skutočný svet.

VYSKÚŠAJ TO AJ TY!

(iš)

STALO SA

...

STANE SA

17.-23. júla 2006 uskutočnili smolenicko-trstínski animátori tábor pre deti v Podmaníne.

31. júla – 5. augusta 2006 bol výlet pre všetkých mladých duchom v Hornej Breznici.

21.-24. augusta sa mohli deti zúčastniť Minitábora na fare v Smoleniciach.

27. augusta ste si mohli pozrieť v smolenickom kostole prezentáciu amatérskeho filmu o sv. Márii Goretti *Nebo nad Močiarmi, ktorú pripravili mladí z Radošoviec.*

2. septembra 2006 v Hodoch sa stretli mladí našej diecézy na podujatí Nádej.

2. septembrový týždeň budú mať bohoslovci duchovné cvičenia na fare v Smoleniciach.

AKo Byť stále vO ForMe:

Aby si mohol prísť do vytýčeného cieľa, potrebuješ hľadať a nájsť správnu cestu.

Zvoľ správnu cestu!

„Ja som cesta, pravda a život!“

Nemožno robiť správne rozhodnutia, ak naša duša nevie

nájsť pokoj. **Dopraj si**

pokoj! „dary Ducha sú láska, radosť, pokoj...“

Občas sa ponor do

ticha! „...v tichosti prijmite

zasiate slovo, ktoré má moc spasť vaše duše.“

Jednou z duchovných nástrah je prepínanie

vlastných síl. **Nezabúdaj na oddych!**

„...lebo On dáva svojim miláčikom spánok.“

Tak ako by auto nešlo bez pohonných hmôt, ani tvoja duša nemôže zostať bez posily, nezabúdaj na pravidelné „tankovanie“ v modlitbe a vo sviatostiach.

Načerpaj nové sily!

(jj,iš)

Neteší nás...

Peniaze alebo život?

Hovorí sa, že peniaze ležia na zemi, len ich treba zdvihnúť. V prípade našej farnosti nám doslova visia nad hlavami a môžeme si byť istí, že i pekne časom rastú. Ak ich nedáme do obehu, keďže peniaze sú obeživo, tak je viac ako isté, že sa nám skôr či neskôr zosypú na hlavu...

Biomasa: ide o drahé vysoko kvalitné organické hnojivo – trus vtákov a netopierov, ktorý sa používa, na špeciálne hnojenie v skleníkoch, botanických a zimných záhradách. No a v podkroví nášho kostola nám vtáky a netopiere toho nakládli ozaj peknú fúru a stále prikladajú a prikladajú. Takže keď si spočítate koľko toho tam máme a aké je to drahé, tak sme naozaj veľmi bohatá farnosť. Už len odtiaľ znieť stovky kil biomasy a ponúknuť ďalej do obehu. Ak už v duchu počítate koľko to hodí, netrápte sa. V tomto prípade získame ďaleko viac! Odlahčí sa strop kostola (nezosype sa nám na hlavy) a zastaví sa rozklad drevených trámov, ktoré naozaj veľmi trpia s pribúdajúcim časom a hmotnosťou vtáčieho trusu.

(jj)

Zdravotné okienko

POZOR: INFARKT

Dajme tomu, že je štvrt' na sedem večer a vy idete autom domov (samozrejme sám) po neobvykle ťažkej práci. Ste naozaj unavený, nie je vám dobre a máte pocit márnosti. Náhle pocítite v hrudi prudkú bolesť, ktorá sa začne šíriť do pazuchy a až k dolnej čeľusti. Ste len asi 7 až 8 km od najbližšej nemocnice, ale nanešťastie nevíete, či budete schopný tam prísť.

Čo môžete robiť?

Máte kurz prvej pomoci, ale ten, kto vás tam učil, vám zabudol povedať, ako si ju poskytnúť sám sebe. Pretože ľudia sú často sami, keď dostanú náhlu srdcovú príhodu, je tento článok asi namieste.

Človeku, ktorému prestane srdce pravidelne biť a ktorý začne omdlievať, ostáva asi 10 sekúnd bez cudzej pomoci (!), než stratí vedomie. Ale takto postihnutý človek si môže sám pomôcť tým, že bude opakovane veľmi silno kašľať. Pred každým zakašľaním je potrebné sa hlboko nadýchnuť a kašľať sa musí zhlboka a dlho, ako keby ste chceli hlboko z pľúc vykašľať hlien a zakašľanie je treba opakovať každé dve sekundy, pokiaľ nepríde pomoc alebo pokiaľ nepocítite, že srdce opäť bije normálne. Hlboké vdychy dodajú do pľúc kyslík a pohyby pri kašli stláčajú srdce a udržiavajú krvný obeh. Tlak na srdce tiež pomôže obnoviť jeho normálny rytmus. Týmto spôsobom sa obeť srdcového záchvatu dokáže dostať do nemocnice.

Povedzte to, prosím, čo najväčšiemu počtu ľudí, budú takí láskaví, môže im to zachrániť život!

Podľa F. Daniel Rochman, MD, Rochester General Hospital, USA pripravil Ján Lančarič

Pacient zomrel a lekár takto jemne oznamuje pozostalej manželke túto smutnú udalosť:

„Vážená pani, mám pre vás dve správy. Jednu dobrú a jednu zľú. Najskôr tú dobrú: Vysoké teploty vášho manžela už klesli...“

BOLI POKRSTENÍ...

- Adela Ščepková, nar. 25.1.2006, pokr. 21.6.2006,
- Adam Ščepko, nar. 19.8.2003, pokr. 21.6.2006,
- Tomáš Kotúč, nar. 31.5.2006, pokr. 2.7.2006,
- Soňa Sládeková, nar. 21.3.2006, pokr. 16.7.2006.

NECH VO VÁS BOŽIA MILOST' VZRASTÁ!

ZOSOBÁŠILI SA...

Žeby požehnaná láska v našej farnosti nekvitla???)

ODIŠLI NA VEČNOSŤ...

- Karol Sládek, nar. 8.2.1932, zomrel 15.6.2006, pochovaný v Smoleniciach,
- Rudolf Beňák, nar. 4.4.1979, zomrel 21.6.2006, pochovaný v Smoleniciach,
- Alžbeta Guldanová, nar. 19.6.1923, zomrela 26.6.2006, pochovaná v Lošonci,
- Ignác Študenc, nar. 24.3.1913, zomrel 5.7.2006, pochovaný v Smolenickej Novej Vsi,
- Emília Grófová, nar. 10.11.1915, zomrela 7.7.2006, pochovaná v Smolenickej Novej Vsi,
- Apolónia Mrázová, rod. Blážová, nar. 9.4.1915, zomrela 24.7.2006, pochovaná v Smoleniciach,
- Adam Sitár, nar. 22.11.1990, zomrel 20.7.2006, pochovaný v Lošonci,
- Terézia Krčová, rod. Sládková, nar. 21.1.1948, zomrela 5.8.2006, pochovaná v Smolenickej Novej Vsi,
- Jozef Pisarik, nar. 30.9.1929, zomrel 8.8.2006, pochovaný v Smoleniciach.

PRIJMI ICH PANE, DO SVOJEJ SLÁVY!

Amen.

(mš)

Klub dôchodcov Smolenice informuje... ...o pláne aktivít KD Smolenice

na II. polrok 2006:

⌚ „Stretká“ členov KD Smolenice sa budú konať:

- vo farskom stredisku Smolenice každú prvú stredu v mesiaci, a to: 6.9., 4.10., 8.11., 6.12.,

- KSD Smolenická Nová Ves každú prvú štvrtok v mesiaci, a to: 7.9., 5.10., 9.11., 7.12.,

⌚ v prvej polovici mesiaca september bude výbor KD organizovať **brigádu na Kalvárii**,

⌚ dňa 21.9.2006 je naplánovaný **výstup na Záruby** na počesť bývalého predsedu KD p. Jajcaya – pre zdravotne zdatných členov KD, ako i nečlenov,

⌚ v dňoch 27.-28.9.2006 je naplánovaný **2-dňový zájazd** do Vysokých Tatier, Spišskej Soboty, na Staré hory a Donovaly,

⌚ v mesiaci október je **Deň seniorov**, plánuje sa spoločná akcia s Obecným úradom.

Výbor KD

ANGLICKÉ OKIENKO

Druhá najčastejšia modlitba, po modlitbe Otče náš, je modlitba Zdravas Mária. Kto ju ešte nevie po anglicky, teraz má príležitosť naučiť sa ju:

Hail Mary, full of grace,
the Lord is with thee.

Blessed art thou among women,
and blessed is

the fruit of thy womb,

Jesus.

Holy Mary, Mother of God,

pray for us sinners,

now and at the hour of our death.

Viete, že?...

✓ pravdepodobne najnavštevovanejšou sakrálnou stavbou na Slovensku je farský kostol – Chrám Sv. Jakuba v Levoči. Hlavný oltár sv. Jakuba je svojou výškou 18,6 m najvyšším svojho druhu na svete

✓ najväčší gotický skvost a zároveň aj chrám na Slovensku je monumentálna stavba Dóm sv. Alžbety zo 14. storočia v Košiciach

✓ keď je najhoršie, našim pútnikom úplne vyhovuje aj niektorý z našich kostolov alebo kaplniek. Vďaka Bohu, že ich tu máme a môžeme hocikedy navštíviť...

(mg)

Dedko, čo je toto na tom kriku? „To sú čierne ríbezle, synak. „A prečo sú teda červené?“ „Lebo sú ešte zelené...“

Nápis na tričku pyrotechnika: „Ľudia, ak ma budete vidieť utekať, snažte sa ma predbehnúť!“

Letí bocian s dedkom v zobáku. Zrazu dedko skrikne na bociana: „Bocian, ale teraz úprimne – že sme zabľúdili?“